

2,352.

**Rozporządzenie Głównego Urzędu Miar
o dopuszczenie do legalizacji przyrządów do odmierzania płynów
typu *RP TC1*, wytwarzanych przez firmę Bracia A. i M.
Rindl w Cieszynie.**

Na podstawie art. 11, 12 i 16 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. poz. 211), §-u 19-go Ustawy Rzeszy Niemieckiej o miarach (Mass- u. Gewichtsordnung) z dnia 30 maja 1908 r. (R. G. Bl. str. 349) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. poz. 166) zarządza się co następuje:

Przepisy ogólne.

§ 1.

Dopuszcza się do legalizacji przyrządy do odmierzania płynów typu poniżej opisanego. Przyrządy te powinny być zaopatrzone w znak typu *RPTC1*.

§ 2.

Przyrządy te powinny odpowiadać postanowieniom Przepisów o warunkach legalizowania złożonych przyrządów do odmierzania płynów (POM poz. 2,35).

Zakres stosowania.

§ 3.

Przyrządy te stosować można do odmierzania spirytusu denaturowanego, olejów mineralnych, a w szczególności nafty.

Opis konstrukcji i działania.

§ 4.

Część miernicza przyrządu składa się z następujących głównych części (rys. 1a-1d):

- 1) ze szklanej menzury (1), zaopatrzonej w nacięte kresy, ograniczające pojemności $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$ i 1 l (p. § 7);
- 2) z mosiężnych rurek przelewowych (2), (3) i (4) po jednej dla każdego ograniczenia, wlotowanych w oprawę (7); rurki te są umieszczone we-

Przepisy obowiązujące w miernictwie.

Czasopismo wydawane przez Główny Urząd Miar.

Warszawa, dnia 16 lutego 1926 r.

Układać w porządku wielkości liczb tytułowych.

wnątrz menzury; służą one do samoczynnego ustawiania się zwierciadła

plynu na poziomie odpowiednich kres po stosownem nastawieniu kurka (5);

3) z kurka wieloprzelotowego (5), którego trzon jest zakończony rękojeścią i wskazówką; kurek ten przy odpowiednich położeniach, oznaczonych na tabliczce, może łączyć: zbiornik (pompe zasilającą) z menzurą (napełnianie), menzurę z rurą wypływową (opróżnianie, wylew), rurki przelewowe z rurą powrotną do zbiornika (w celu odpływu nadmiaru), wreszcie może zamykać wszystkie przełoty;

4) z tabliczki emalowanej (6) z podziałką, wyznaczającą ustawienie trzona kurka na określonej miarę przy pomocy wskazówki;

5) z dolnej oprawy menzury (7), łączącej menzurę z kurkiem;

6) z pokrywy (8), zaopatrzonej pośrodku w otwór dla dostępu powietrza; pokrywa ta, jak i oprawa (7), jest wykonana z blachy mosiężnej;

7) z rurki wypływowej (9), o kształcie zwężającym się ku dołowi i ściętej na końcu; z rurki tej napełnia się naczynie kupującego;

8) z płaszcza ochronnego (10), który osłania tylną część menzury na połowie obwodu;

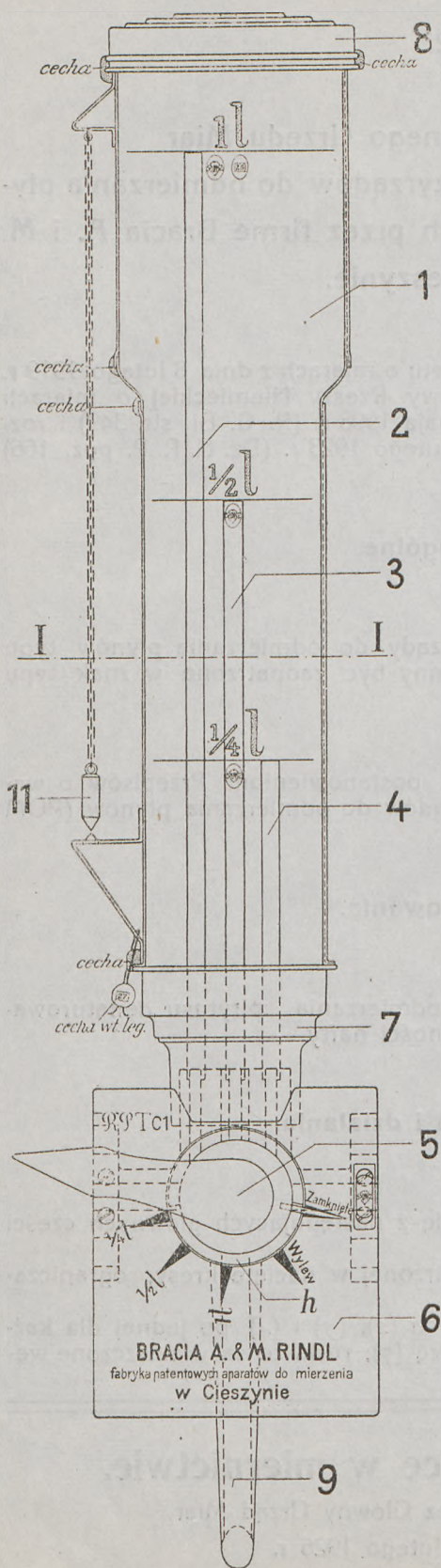
9) z pioną (11) i jego wskaźnika, umieszczonych zapomocą ramion w kształcie konsolek.

§ 5.

Gniazdo kurka posiada następujące otwory:

1) otwór dopływowy ze zbiornika (a); 2) otwór dopływowy do menzury (b); 3) trzy otwory (c), (d) i (e), prowadzące od poszczególnych rurek przelewowych; 4) otwór odpływowy (powrotny) do zbiornika (f); 5) otwór odpływowy z menzury (g); 6) otwór odpływowy do naczynia kupującego (h).

Trzon kurka posiada otwór (i), który w położeniu wskazówki na „wylew” łączy otwory g i h; wtedy menzura opróżnia się do naczynia kupującego. Prócz tego otworu trzon kurka posiada dwa kanały, obejmujące część obwodu, przyczem jeden z nich (k) znajduje się pod otworami (c), (d), (e) i (f) (t. j. płaszczyzna symetrii kanału (k) jest też płaszczyzną osi tych otworów), a drugi (l) pod otworami a i b. Pierwszy ka-

rys. 1a.

nał służy do odprowadzania nadmiaru płynu z rurek przelewowych przez otwór (*f*) z powrotem do zbiornika, a drugi kanał do napełniania menzury przez otwór (*b*).

Kanały te są tak rozmieszczone i posiadają taką długość, że gdy:

1) wskazówka znajduje się w położeniu $\frac{1}{4} l$, wtedy połączony jest przewód od zbiornika z menzurą ($a \rightarrow l \rightarrow b$), a prócz tego wszystkie trzy rurki przelewowe mają ujście powrotne do zbiornika przez kanał *k*; w ten sposób menzura napełnia się do wysokości $\frac{1}{4} l$, nadmiar (przy dalszym napełnianiu) przeleje się z powrotem;

2) wskazówka znajduje się w położeniu $\frac{1}{2} l$, wtedy dyspozycja otworów jest jak wyżej w p. 1 z tą różnicą, że rurka przelewowa dla $\frac{1}{4} l$ jest zamknięta, a pozostają otwarte rurki dla $\frac{1}{2} l$ i $1 l$, menzurę można napełniać do wysokości $\frac{1}{2} l$, nadmiar znowu przeleje się z powrotem;

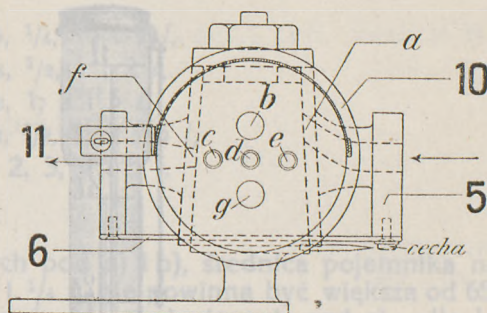
3) wskazówka znajduje się w położeniu $1 l$; dyspozycja jak wyżej z tą różnicą, że płyn posiada ujście powrotne tylko przez rurę przelewową dla $1 l$, menzurę można napełnić do wysokości $1 l$; nadmiar wróci do zbiornika.

Po ustaleniu się poziomu płynu przełącza się kurek na „wylew” i wtedy odmierzona objętość płynu odpływa przez rurkę (*g*) do naczynia kupującego ($g \rightarrow i \rightarrow h \rightarrow 9$).

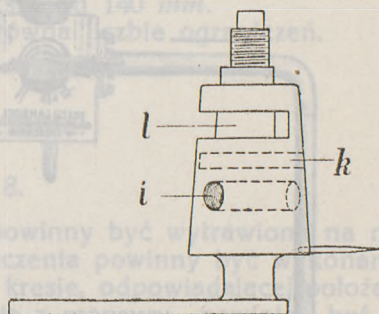
Rurki muszą być rozmieszczone w takim porządku, aby przy obrocie kurka w kierunku „wylewu”, wypadało przejść zawsze od mniejszej wielkości do większej; zabezpiecza to przed powrotem części odmierzzonego płynu z powrotem do zbiornika, co miałyby miejsce w razie przeciwnym.

W położeniu kurka „zamknięte” wszystkie przeloty są zamknięte.

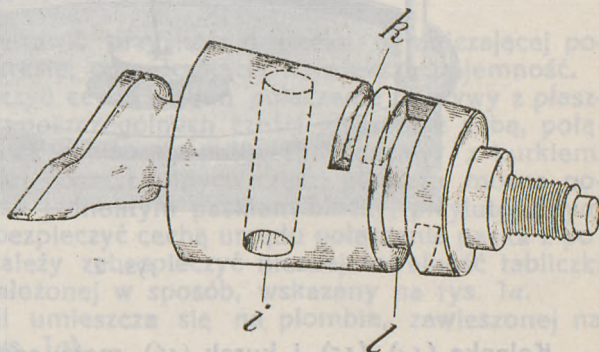
Przekrój I-I

rys. 1b.

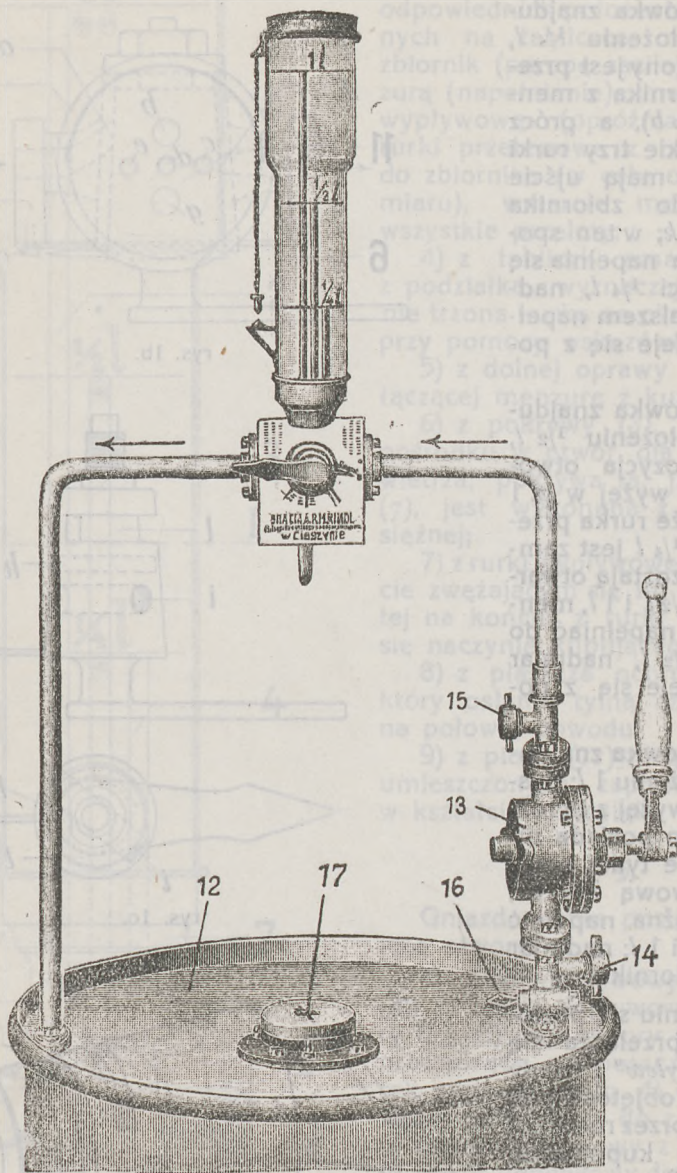
rys. 1c.

rys. 1d.

§ 6.

Opisaną w §§ 3, 4 i 5 część mierniczą przyrządu umieszcza się nad metalowym zbiornikiem (12) (rys. 2) i łączy z dwiema poziomymi rurami, z których jedna doprowadza płyn do menzury, druga zaś odprowadza do zbiornika nadmiar płynu, przelewający się przez rurki. Menzurę napełnia się za pomocą ręcznej pompy skrzydłowej (13).

rys. 2.

Kolanka (14), (15) i kurek (16) mają zastosowanie przy napełnianiu zbiornika. W celu napełnienia go, zamyka się kurek (16), odkręca zaślepki na kolankach (14) i (15), a na ich miejsce przykręca się 2 rury, z których jedna doprowadza płyn z beczki, a druga odprowadza go do zbiornika (12) przez otwór (17) w środku pokrywy. Jednocześnie wskazówkę kurka nastawia się na „zamknięte”. Po napełnieniu usuwa się rury zasilające, nakręca z powrotem zaślepki (14) i (15) i otwiera kurek (16).

Części, opisane w nin. §-ie, sprawdzaniu nie podlegają i mogą być dowolnie zmieniane przez wytwórcę.

Wielkości dopuszczalne.

§ 7.

Oprócz przyrządu, opisanego w §§ 3, 4 i 5, posiadającego ograniczenia a) $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$ i 1 l, dozwolone są przyrządy z następującymi ograniczeniami:

b) $\frac{1}{8}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$ i 1 l,

c) $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$, 1 i 2 l,

d) $\frac{1}{2}$, 1, 2 i 5 l,

e) $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$, 1, 2 i 5 l,

f) 1, 2, 3, 4 i 5 l.

W przyrządach, wymienionych pod a) i b), średnica pojemnika na poziomie kres, odpowiadających $\frac{1}{8}$ i $\frac{1}{4}$ l, nie powinna być większa od 65 mm, dla $\frac{1}{2}$ i 1 l — od 90 mm; w przyrządach, wymienionych pod c), — dla $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$ i 1 l — nie większa od 90 mm, dla 2 l — nie większa od 110 mm; w przyrządach, wymienionych pod d), e) i f), — dla $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$, 1 i 2 l — nie większa od 110 mm, dla 3, 4 i 5 l — nie większa od 140 mm.

Liczba rurek przelewowych jest równa liczbie ograniczeń.

Oznaczenie.

§ 8.

Oznaczenia liczbą i skrótem l, powinny być wytrawione na menzurze przy każdej kresie; odpowiednie oznaczenia powinny być wykonane na tabliczce przy właściwych kresach; przy kresie, odpowiadającej położeniu trzona kurka, przy którym płyn wylewa się z menzury, powinien być wykonany napis „wylew”, przy kresie, odpowiadającej wszystkiemu przelotom zamkniętym — napis „zamknięte”. Ponadto na tabliczce powinna być podana firma wytwórcy oraz znak typu (§ 1).

Cechowanie.

§ 9.

Cechę urzędu należy wytrawić przy każdej kresie, ograniczającej pojemność; cechę roczną przy kresie, ograniczającej największą pojemność.

Ponadto należy zabezpieczyć cechę urzędu połączenie pokrywy z płaszczem ochronnym, połączenia poszczególnych części płaszcza z sobą, połączenie płaszcza z dolną oprawą menzury, połączenie oprawy z kurkiem. Zamiast zabezpieczenia związku poszczególnych części płaszcza można połączyć pokrywę z oprawą kurka jednolitym paskiem blachy, przylutowanym do płaszcza ochronnego, i zabezpieczyć cechę urzędu połączenia paska z pokrywą i oprawą. Wreszcie należy zabezpieczyć niezdejmowalność tabliczki zapomocą cechy na kropki, nałożonej w sposób, wskazany na rys. 1a.

Cechę wtórnej legalizacji umieszcza się na plombie, zawieszanej na ramieniu wskaźnika pionu (rys. 1a).

Ważność cechy.

§ 10.

Ważność cechy trwa lat trzy, licząc od 1-go stycznia tego roku, w którym cecha została nałożona.

Wejście w życie.

§ 11.

Przepisy niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia ich w „Przepisach obowiązujących w miernictwie”.

Warszawa, dnia 8 lutego 1926 r.

DYREKTOR GŁÓWNEGO URZĘDU MIAR:

L. S.

(—) inż. Z. Rauszer

GŁÓWNY URZĄD MIAR

№ 26. l. 294. l.

2,679.

Rozporządzenie Głównego Urzędu Miar o dopuszczaniu do legalizacji wag handlowych uchylnych ty- pu *RP T 3,17*, wytwarzanych przez „Maatschappij Van Berkel's Patent”.

Na podstawie art. 11, 12 i 16 dekretu o miarach z dnia 5 lutego 1919 r. (Dz. P. R. P. poz. 211), §-u 19-go Ustawy Rzeszy Niemieckiej o miarach (Mass- u. Gewichtsordnung) z dnia 30 maja 1908 r. (R. G. Bl. str. 349) i roz-
porządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. poz. 166)
zaznacza się co następuje:

§ 1.

W myśl §§-ów 2-go, 3-go i 4-go przepisów o warunkach legalizowania
wag handlowych uchylnych (POM poz. 2,675) dopuszcza się do legalizacji
wagi odważnikowo-uchylne typu poniżej (§ 3) opisanego. Wagi te powinny
być zaopatrzone w znak *RP T 3,17*.

§ 2.

Wagi te powinny odpowiadać postanowieniom przepisów o warunkach
legalizowania wag handlowych uchylnych (POM poz. 2,675).

§ 3.

Opis mechanizmu i działania.

Waga składa się z dwóch części. Pierwszą stanowi waga sztalowa Ro-
berta'a a druga—przyrząd uchylny, którego rozdzielona wskazówka przesun-
wa się po podziałkach, wykonanych na specjalnych tarczach, symetrycznie
umieszczonych z obu stron wagi.

Na tarczach znajdują się napisy:

Najmniejsza działka oznacza 1 *dag*.

Do 1 kilograma używać tylko podziałki, powyżej 1 *kg* — odważników
w całkowitych kilogramach i podziałki.

Nóśność 10 *kg*.

Całkowity ciężar ważonego ładunku jest sumą ciężaru odważników ki-
logramowych, umieszczonych na szali odważnikowej oraz wskazania przy-
rządu uchylnego.

Waga umieszczona jest na czworokątnej podstawie (Nr 1003—B, rys. 1),
rozpiętej w trzy nożki na śrubkach (Nr 1004 F, rys. 1), oraz poziomnicę,
służącą do poziomego ustawienia wagi. Równowagę dźwignia podwójna
tej wagi (Nr 1009 C, rys. 1) oparta jest na dwu nożach oporowych, osadzo-
nych w dwu belkach, które są ze sobą połączone czterema poprzecznymi
prętami. Ostre noży oporowych wykonane są ze stali zaizolowane. Łoży-

Przepisy obowiązujące w miernictwie.

Czasopiśmo wydawane przez Główny Urząd Miar.

Warszawa, dnia 20 lutego 1926 r.

Osiadać w porządku wielkości: ilość tytułowych.

Wartość 35 groszy.

W wejście w życie

§ 11.

Przepisy niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia ich w „Przepisach obowiązujących w miernictwie”.

Warszawa, dnia 8 lutego 1936 r.

DYREKTOR GŁÓWNEGO URZĘDU MIAR:

L. S.

(—) int. Z. Rauszer

GŁÓWNY URZĄD MIAR

№ 26. I. 294. I.